

DORINA CIOBANU

**GÂNDURI
ADEVĂRATE**

Roman

CORESI

Publishing House

WWW.CORESI.NET

Coperta: Leo Orman

Respons: Ilustrația copertei: <https://pixabay.com/photos/heart-love-sunset-shape-sign-3147976/>

© 2019 Coresi Publishing House SRL, WWW.CORESINET

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-338-8

*Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la coresi@coresi.net.*

www.coresi.ro

www.coresi.net

www.LibrariaCoresi.ro

www.librarie.website

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIOBANU, DORINA

Gânduri adevărate : roman / Dorina Ciobanu. – București :

WWW.CORESINET, 2019

ISBN 978-606-996-338-8

821.135.1

CUPRINS

7	CAPITOLUL 1
58	CAPITOLUL 2
84	CAPITOLUL 3
107	CAPITOLUL 4
120	CAPITOLUL 5
138	CAPITOLUL 6
154	CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 1

– Tu nu vezi ce tare ninge afară? Tu nu vezi ce viscol este? Unde pleci pe vremea asta? Măcar mai stai puțin, poate se oprește vântul, că îți spulberă zăpada în față și nu vei vedea pe unde mergi, că doar nu ai un program fix și toată treaba ce o ai de făcut, tot tu o vei face indiferent la ce oră mergi și chiar dacă nu mergi deloc în seara asta, sunt sigură ca nu va fi nicio problemă. Îi spune Corina, Dianei, cu cel mai îngrijorat ton. Diana și Corina, sunt cele mai bune prietene de foarte mulți ani. S-au cunoscut din primul an de liceu și s-au înțeles foarte bine și de atunci au rămas nedespărțite. Când a murit mama Dianei, Diana a vândut casa de la țară, o casă frumoasă, o casă care îi amintea Dianei de copilăria ei fericită și de toate zilele frumoase pe care Diana le-a trăit alături de familia ei, dar pe care acuma trebuia să o vândă, pentru că nu mai avea pe nimeni acolo. Tatăl ei a murit cu mulți ani în urmă, iar acuma a părăsit-o și mama ei, iar Diana nu se putea muta în frumoasa casă părintească, pentru că atunci trebuia să facă naveta și nu avea nicio șansă. Așa că după ce a vândut casa de la țară, și-a cumpărat un apartament cu două camere într-un cartier nou situat foarte aproape de oraș, într-o zonă foarte frumoasă și foarte liniștită. Apartamentul nu era foarte mare, dar Diana a reușit să îl facă foarte cochet. Nu l-a încărcat cu lucruri inutile, doar strictul necesar și toate aranjate cu bun gust, dădeau locuinței o atmosferă foarte plăcută și foarte primitoare. Diana a insistat să se mute și

Corina la ea, pentru că se simțea mai bine când nu era singură și doar au stat și în gazdă tot împreună. Corina a fost foarte fericită când Diana i-a propus să se mute la ea, fiindcă și ei i-a plăcut foarte mult zona în care s-a mutat prietena ei. Era o zonă cu construcții de case noi, iar apartamentul Dianei, era într-un imobil cu două nivele și cu locatari foarte liniștiți. Diana nu era de acord ca să-i plătească Corina chirie, dar s-au înțeles să împartă cheltuielile. Erau amândouă de aceeași vârstă, dar Corina părea mai matură și era foarte grijulie cu Diana, exact ca și acuma când încerca să o convingă să nu meargă la serviciu.

– Corina, tu știi bine că trebuie să merg la serviciu. Este ora șapte și tot personalul de la firma de curățenie, vine la ora opt seara și este foarte adevărat că eu nu sunt împreună cu ceilalți care fac curățenie și pot să merg și mai târziu, dar este iarnă, Corina și va tot ninge și va tot viscoli, iar apartamentul domnului director este destul de mare și trebuie neapărat să fac curățenie în el, pentru că azi este vineri și dacă nu merg astăzi, până luni e mult și atunci îmi va fi și mai greu, iar acuma chiar trebuie să plec, fiindcă am să merg pe jos și voi face cam jumătate de oră până acolo pe vremea asta.

– Cum să mergi pe jos? Ia un taxi măcar!

– Nu, Corina! Voi merge pe jos. Voi merge doar eu și cu gândurile mele și nicio ninsoare și niciun viscol nu mi le poate lua, iar la serviciu voi ajunge fără să îmi dau seama că ninge sau că e frig și tu știi bine că mie chiar îmi place tare mult când ninge.

– Doamne, Diana! Ne cunoaștem de atâția ani, am ajuns să fim ca două surori, dar eu chiar nu te pot înțelege cum poți iubi atât de mult un bărbat, fără ca acel bărbat să știe că îl iubești. De unde ai atâta dragoste în tine și de unde ai atâta putere să o duci singură, fără să o împărtășești cu omul iubit.

– Ai dreptate Corina! Dragostea mea va rămâne neîmpărtășită, fiindcă nu se poate altfel. Raul este directorul meu și este

tânăr și este frumos și are toate calitățile bune, pe care le poate avea un bărbat, iar vocea lui mereu blândă și privirea lui atât de frumoasă, dar mereu tristă, sau cel puțin așa mi se pare mie. Ce să facă el cu mine în viața lui, când el poate avea orice femeie își dorește și sunt convinsă, că dacă iese undeva, toate femeile roiesc în jurul lui, iar eu îl iubesc mai mult decât oricare dintre ele și îl iubesc necondiționat. Corina, să știi că sunt cupluri de familii căsătorite, în care doar unul iubește, celălalt nu și se ceartă și își aruncă cuvinte grele și se jignesc foarte tare unul pe celălalt, cuvinte care nu se pot uita și ierta foarte ușor, sau poate niciodată. Și atunci nu este mai bine de mine? Îl pot iubi pe Raul din tot sufletul meu, îl iubesc curat și pot să-mi imaginez lucruri frumoase, pe care mi le spune, dar niciodată, niciodată, nu ne vom jigni. Mie îmi este suficient vocea lui caldă și privirea lui blândă, felul lui de a fi, felul în care se poartă cu mine, atunci când ajung la el și el este acasă, nu îmi vorbește cu superioritate. Este adevărat că îl văd destul de rar, asta când ajung la el și el este pe punctul de plecare, sau se retrage în biroul lui, sau în dormitor, dar pentru mine este suficient, pentru că îl iubesc enorm, fără a-i cere ceva în schimb și nu îmi pare rău.

Acestea fiind zise, Diana o pupă pe Corina pe obraz și iese pe ușă, uitându-se cât de frumos ninge. Vântul s-a oprit, dar ninge cu fulgi mari și deși. Era ca o lume de basm, o lume în care era doar ea și gândurile ei. Pe străzi era puțină lume, așa că nu o deranja nimeni și putea foarte bine să se gândească la Raul și la cum a început totul.

Diana era la facultatea de medicină, iar banii care i-au rămas după ce a vândut casa și a cumpărat apartamentul, nu erau foarte mulți. Este adevărat că și Corina contribuia la cheltuielile de întreținere, dar asta era neesențial, pe lângă cheltuielile cu facultatea. Era deja anul trei și și-a dat seama că va trebui să își găsească un serviciu, ca să poată termina facultatea. Avea nevoie

de un serviciu, unde să poată merge seara, sau chiar noaptea, pentru că ziua era la facultate. În imobilul în care locuia, Diana se înțelegea foarte bine cu toți locatarii și toți o îndrăgeau, nu doar pentru că era frumoasă, fiindcă era într-adevăr foarte frumoasă, dar era și foarte respectoasă și cu mult bun simț, iar într-o zi când a venit la ea doamna Lili, administratoarea, după banii de întreținere, Diana a invitat-o la o cafea și i-a povestit despre situația ei și i-a spus că ar vrea să se angajeze și a rugat-o pe doamna Lili, dacă aude de un post unde poate să meargă la serviciu seara, sau chiar noaptea, să o anunțe. După câteva zile, a venit doamna Lili să îi spună Dianei, că ar fi un post liber.

Doamna Lili, avea o firmă de curățenie și avea o mulțime de angajați, pe care îi distribuia în diferite locuri, unde avea contracte pentru curățenie. În urmă cu un an, a mai preluat un contract cu o firmă foarte mare, în domeniul informaticii. Clădirea era o construcție nouă și era foarte mare și foarte frumoasă. Acea clădire era construită de domnul Paul, patron al unei firme mari de construcții și era tatăl lui Raul.

Când domnu Paul a văzut că fiul lui este un geniu al informaticii, așa îi plăcea să spună despre fiul lui, pentru că era chiar foarte bun și foarte inteligent și era foarte lăudat de profesori, în timpul facultății și chiar mulți specialiști din domeniul informaticii, apelau la Raul, să se consulte cu ei dacă apăreau unele probleme mai greu de rezolvat, iar Raul era dedicat cu totul acestei meserii, fiindcă îi plăcea foarte mult.

Atunci când Raul a terminat facultatea, părinții lui i-au dăruit această clădire, pe care Raul o admira mereu în timp ce se construia, neștiind că va fi a lui. Bucuria lui Raul, a fost fără margini, mai ales că putea să pornească o afacere în domeniul informaticii, domeniul pe care și l-a dorit încă din copilărie. Raul și-a amenajat un apartament de serviciu în incinta clădirii și locuia mai mult acolo, pentru că stătea foarte mult la serviciu. A dotat cu

cele mai moderne aparate și cu o tehnologie de ultimă oră, a angajat specialiști în domeniu și afacerea lui, înflorea.

Raul petrecea foarte mult timp la serviciu și se implica foarte mult. Era un director pe care îl iubea toată lumea din firmă, era mereu printre angajații lui și de foarte multe ori lucrau împreună, iar acolo era mereu o atmosferă foarte plăcută și de aceea totul mergea perfect.

Doamna Lili i-a spus Dianei că angajații ei fac curat și în apartamentul domnului director Raul, dar că a fost chemată de domnul director, care i-a spus că dorește ca în apartamentul lui să facă curățenie, doar o singură persoană și să nu le mai schimbe mereu, pentru că dacă rămâne doar una, cu timpul va ști ce are de făcut și nu va mai trebui el să le explice mereu și nici nu dorește ca toată lumea să se perinde prin locuința lui.

– Și m-am gândit că ție îți place să faci curățenie, că se vede cum îți ți locuința de îngrijită și cât ești de ordonată și poate ai fi de acord să te angajezi la mine și să te ocupi de apartamentul domnului director.

– Păi sigur că vreau, a spus Diana, însă parcă văd o rețineră din partea dumneavoastră!

– Nu-i o rețineră Diana, dar am crezut că nu vrei un post ca ăsta, mai ales că tu ești un viitor medic.

– Și ce dacă voi fi medic. Mie nu îmi este rușine să lucrez și mai ales din ceea ce spuneți, nici nu este foarte complicat. Doar să îi placă domnului director cum îi voi face curățenie.

– Dacă ești de acord, mergem acuma seara la el, pentru că acuma sigur este acasă și după ce te prezint, tu vei rămâne acolo și domnul director îți va explica ce dorește, iar dacă ești de acord, poți să începi de mâine seară.

Au plecat împreună, bine înțeles după ce doamna Lili l-a sunat pe domnul director ca să-i spună că vine cu cineva pentru curățenie. Au ajuns destul de repede fiindcă nu era foarte departe

de locuința Dianeii. Clădirea era într-adevăr, impunătoare și se vedea că este construită destul de recent, iar la intrare era un portar care a fost deja anunțat de domnul director că îl va căuta cineva și le-a deschis ușa imediat ce le-a văzut. Au luat liftul și au urcat până la ultimul etaj, unde se afla apartamentul. La intrare, pe hol, în lift, totul strălucea de curățenie, iar Diana era foarte încântată. Au ajuns la ușa locuinței domnului director și doamna Lili a sunat, iar în foarte scurt timp ușa a fost deschisă, chiar de domnul director.

– Bună seara, domnule director, a spus doamna Lili, vă cer scuze că venim la ora asta.

– Nu e nicio problemă. Dacă veneți mai repede, nu eram acasă, doar ce am ajuns și eu. Pofțiți înăuntru!

Diana a rămas blocată în ușă. Minteia ei refuza să mai gândească. Nu! Nu putea să creadă, că un director poate fi atât de tânăr și, mai ales, atât de frumos. Un bărbat înalt, foarte bine făcut, blond și cu ochii albaștri și, Doamne, ce ochi frumoși avea! Tenul bronzat, sau poate era culoarea naturală a tenului? Picioarele ei refuzau să facă pași. Da! Era blocată, pentru că putea să își imagineze oricum pe domnul director, dar așa, în niciun caz. Diana nu auzea nimic din ce se vorbea acolo, dar ridicând ochii, l-a văzut că zâmbea.

– Domnule director, ea este Diana! Diana, dânsul este domnul director Raul!

Diana s-a trezit dintr-odată la realitate, fiindu-i ciudă pe ea că se purta ca o adolescentă de cinsprezece ani.

Raul a întins mâna și Diana la fel, dar Dianeii i s-a părut că Raul îi ține mâna mai mult decât este normal și era convinsă că a făcut gestul ăsta ca să o încurajeze, fiindcă a văzut cât era de pierdută. Raul i-a mulțumit doamnei Lili și i-a spus că o va anunța ce decizie a luat, după ce va discuta cu Diana. Doamna Lili a plecat, iar Diana a rămas în spatele ușii închise. Raul a început să

zâmbească, a atins-o ușor pe braț și i-a arătat un scaun unde să se așeze.

– Ai rămas așa blocată, fiindcă tu credeai că un director trebuie să fie mai în vârstă? a întrebat-o Raul. Nu-ți face probleme, mi se întâmplă destul de des treaba asta.

– Îmi cer scuze, nu am vrut să reacționez așa. Pur și simplu, m-ați surprins. „Surprins este puțin spus, m-ai zăpăcit” și-a spus Diana în gând.

– Ia loc, te rog! Ce dorești, ceai sau cafea?

– Aș dori o cafea, dacă se poate, a spus Diana abia auzindu-și vocea.

– Cafea? Perfect și eu tot cafea beau și, neavând aici secretară, voi face eu cafeaua, adică nu eu, ci aparatul; eu doar trebuie să îl pornesc.

– Dacă doriți, fac eu cafeaua!

– Mulțumesc, dar în seara asta o fac eu, iar în următoarele seri, dacă vei dori să rămâi, le vei face tu.

În timp ce făcea cafeaua, Diana se uita din nou la el.

Noroc că stă cu spatele la mine și nu vede cum mă uit la el, gândea Diana. Doamne ce frumos este, părul lui blond e ca nisipul vara și se potrivește perfect cu tenul lui bronzat. Părul e un pic mai lung și îi atinge gulerul de la cămașă, iar cămașa lui este de un albastru ca și cerul senin. Și ce bine stă cămașa pe el. Chiar așa, gândea Diana, există oare ceva ce nu-i superb la el? Nu, nu există nimic. Totul este perfect, cred că a venit din altă lume!

Raul i-a întrerupt gândurile, venind cu cafeaua. Când a așezat cafeaua pe masă, Diana a observat că îi tremura puțin mâna și s-a gândit că este foarte obosit, dar bine că nu a lăsat-o pe ea să facă cafeaua, pentru că ea sigur ar fi vărsat-o pe pe masă.

– Aici ai zahăr, lapte, servește-te cu ce dorești, a spus Raul și după ce și-a pus și el zahăr în cafea, s-a lăsat în fotoliu și a întrebat-o pe Diana.

– Spune-mi despre tine Diana și spune-mi cum de o fată atât de tânără și de drăguță, vrea să lucreze făcând curățenie seara?

– Mulțumesc pentru complimente, dar ca un domn ce sunteți, știu că le-ați făcut doar ca să nu mă simt eu prost, pentru că am rămas cu privirea blocată pe dumneavoastră, dar vă promit că nu se va mai repeta. Am fost într-adevăr surprinsă când v-am văzut și exact cum ați spus, mă așteptam la un director mai în vârstă.

– Deci, trebuie să te mulțumești cu ceea ce ai și să știi că nu am vorbit doar ca să te liniștesc, ești într-adevăr drăguță. Să te descriu cum te văd eu?

Înălțime medie, culoarea părului tău, mă încurcă puțin, pentru că nu este nici negru, dar nici șaten, este între ele și este foarte frumos și este destul de lung și este foarte natural, iar ochii tăi sunt verzi și de un verde foarte frumos. Nu are rost să te descriu mai departe, pentru că vei spune că mă dau la tine și nu este așa și restul descrierii, am să o țin doar pentru mine, dar să revenim la subiect. Am vrut să îți arăt că văd că ești tânără și drăguță și de ce vrei să lucrezi aici? Am văzut în mare parte angajații doamnei Lili și majoritatea dintre femei sunt mai în vârstă decât tine, unele sunt chiar pensionare.

– Domnule director, nu contează cum arăt, adică contează, adică... of, la naiba. Când ajung acasă, indiferent de oră, am să mă duc la doamna Lili și am să mă iau de ea!

– Îți pare rău că ai venit?

– Nu, nu îmi pare rău deloc, dar trebuia să mă atenționeze în privința dumneavoastră, adică să-mi fi spus că sunteți un director așa de tânăr și așa de... tânăr. Oricum veneam, pentru că am nevoie de un serviciu și nu contează dacă sunteți tânăr sau mai în vârstă, dar nu mă făceam de toată jena. Chiar nu mă recunosc, nu este stilul meu să mă blochez așa. Nu mi s-a întâmplat

niciodată așa ceva, dar vă dau cuvântul meu că nu se va mai întâmpla

– Dar dacă eu vreau să se întâmple?

– Nu mai râdeți de mine și așa mă simt destul de jenată! Și acuma, vă rog să îmi spuneți ce doriți să știți despre mine?

– Tot ce vrei tu să îmi spui.

– Am douăzeci și trei de ani, sunt anul trei la facultatea de medicină. Părinții mei au murit, tata a murit când eram copil, iar mama acuma trei ani. Nu am frați sau surori, doar o prietenă foarte bună care locuiește cu mine în apartament. După ce a murit mama, am vândut casa de la țară și mi-am cumpărat un apartament care întâmplător nu este foarte departe de aici. Doresc să termin medicina și să mă ocup de cercetare în domeniul medicinei.

– De ce?

– Fiindcă îmi place foarte mult să descopăr ceva nou, îmi place să fac cercetări și mai ales că i-am promis mamei mele că voi face tot ce pot, pentru a face bine oamenilor.

– Impresionant!

– Și cum toate astea costă, banii de la casa ce am vândut-o, încep să se termine și așa mi-am dat seama că trebuie să îmi caut un serviciu, dar nu pot să lucrez decât seara sau noaptea, pentru că ziua am multe cursuri.

Diana s-a oprit, iar în încăpere s-a așternut o liniște totală. Raul, era puțin încruntat și Diane i s-a părut că Raul strânge din dinți. Au trecut câteva minute bune, până când Diana a întreat.

– V-am supărat cu ceva?

– Să mă superi? Doamna Diana, cum poți să crezi așa ceva? Mă gândeam la viața asta cum este! Știu o mulțime de studenți pe care-i doare-n cot de facultate și o termină fără dureri de cap.

– Și eu trebuie să mă angajez ca femeie de serviciu, a spus Diana zâmbind. Să știți că îmi place foarte mult să fac curățenie,